

Tresor Marià

Portaveu de la Congregació de Maria Immaculada

I Sant Lluís Gonçaga de Vilanova i Geltrú

31 DE MARÇ DE 1917

NÚM. 3

LA FECONDITAT DE LA PASSIÓ DE CRIST

L'Encarnació uneix personalment la Divinitat i l'Humanitat. Aquesta unió és el fet més fecond en béns de tota mena, mes a la vegada aquesta unió va endreçada a prestar una satisfacció condigna, que's troba en la Passió de l'Home-Deu. Així tota la feconditat de l'Encarnació expleta en la Passió.

El punt culminant de la vida de l'Humanitat està en el Calvari. La Passió fa que des aital altura oviem tots els raigs de llum, sobre tot els que serveixen per a il·luminar els dies amargs i tristos de l'existència.

La Passió entranya els principis fonamentals de l'única ciència transcendental. Es gloriava l'Apòstol de que la seva única ciència era saber Jesucrist i Jesucrist crucificat: va derramar dolls de veritat associadora en els seus escrits, sens res més que la possessió d'aquesta ciència.

Quin problema pot plantejar-se en la vida de l'home, per al que no tinga la Creu la seva solució cabal?

La ciència més incomprensible és la del dolor: verdader enigma per a l'Humanitat sense la Passió. I la ciència del dolor és la que més interessa a l'Humanitat, que té el sufriment per herència irrecusable.

La Passió de Jesucrist ha donat al dolor: esperança, consol, feconditat. Treieu la Passió i el dolor torna: desesperat, sense consol, estèril.

El dolor sens la Passió enerva i abat, mes aquest mateix dolor regenerat i sublimat al contacte de la Creu de Crist exalta i fa els heroës.

El dolor després de la Passió no solament és moneda, en la qual impresa l'Imatge del Sobirà Varó de dolors, serveix per a pagar els deutes nostres i els dels altres, sinó que, además, serveix per a capitalitzar i fer cabdal de positius mèrits en ordre a l'eterna recompensa.

El Sinaï anonada i abisma. El Tabor captiva i convida. El Calvari commou i arrebatava. I és que l'Humanitat estava assedegada més que de poder i de glòria, d'amor i de consol.

† ENRIC, BISBE DE BARCELONA.

MI MEDALLA

En el día de la Inmaculada cumplirán diecinueve años que soy Congregante mariano. Ese es mi mejor título, mi mayor timbre de gloria. El 8 de Diciembre es la principal festividad del año que mi corazón celebra; el diploma de Congregante ocupa en mi casa el lugar preferente entre todos los alcanzados por la virtud, el mérito o la aplicación; el librito del Oficio Parvo es mi primer devocionario; y la medalla... oh! la medalla!

Es mi joya más preciada, es el tesoro de mi alma, el escudo de mi corazón, el baluarte inexpugnable contra el que se han estrellado siempre los embates de mis enemigos... Yo no sé si la beso por respeto, admiración o cariño; sólo sé que la beso con fervor santo, con entusiasmo noble, con frenesí indecible.

¡Qué hermosa es mi medalla! En el anverso mi Madre, la Purísima Concepción; en el reverso San Luis Gonzaga, San Estanislao de Costka y San Juan Berchmans, los tres Patronos de la juventud. ¡Con qué reverencia contemplo sus imágenes que, durante algunos años, mientras era Congregante y Director de la Congregación, colgaba cada domingo encima del pecho, pendientes de una cinta... oh! la cinta de mi medalla!

Me la regaló mi madre, sus manos la fabricaron, ella formó su lazada, y mi angelical hermanita pintó, en el extremo superior, mis iniciales, grandes y hermosas, no

tan grandes como mi amor ni tan hermosas como su corazón.

La cinta es azul y blanca; azul como el manto de mi Madre del cielo, y blanca como la pureza de mi madre de la tierra. Las letras son encarnadas como el fuego del amor fraternal que las trazó; su pintura va debilitándose al compás del tiempo y del uso... Si mi hermana la viera, querría cambiarme la cinta; oh, no! no podría consentirlo, sería un hijo ingrato, olvidado; aunque pierda su nívico y célico color, no quiero sustituirla, porque cuanto más vieja esté, más probará la constancia de mi amor.

¿A quién dejaré mi medalla para después de mi muerte? ¿Quién será el heredero de ella? Nadie. Dios y yo: nadie más. Profanaría mi nombre y calidad de hijo de María, profanaría el nombre de mi madre y el cariño de mi buena hermanita si otros pudieran imprimir un beso en mi medalla, en mi cinta, en mis iniciales...

Quiero vivir y morir Congregante de la Inmaculada; quiero que mi cadáver ostente la librea de la Asociación; quiero estar con ella dentro del sepulcro que encerrará mis restos, para que, al despertarme en el día del Juicio, vea, antes que otra cosa, mi condecoración sempiterna, mi medalla de Congregante mariano, colgada de la vetusta cinta blanca y azul que me regaló mi madre y pintada con aquellas letras grandes y hermosas que son todo un poema de amor fraternal.

J. VILAPLANA, Pbro.

Vostre "Tresor Marià"

*Als congregants de Marla Immaculada
i Sant Lluis Gonçaga de nostra vila.*

La idea no podia ésser més hermosa a l'ensem que més justa, perquè és una conseqüència lògica, l'expressió d'una realitat viva, l'efecte i fruit d'una causa, que és planta fecondíssima de virtuts excelses.

A l'acoblar-se un estol de jòvins piadosos, de vida santa, de mirada serena, de cor senzill, comunicant-se llurs afectes purs, ses il·lusions preuades, sos pensaments enlairats, amb confiada germanor que'ls llaçava, com gaia toia d'uniformitat, en el pensar i sentir, havia de nàixer cristallitzant aquelles varies i individuals idees que s'identificaven en una sola, una idea feliç, sublim, excelsa, veritable tresor, que per conseqüència mística, piadosa, però a l'ensem realíssima, esdevenia TRESOR MARIÀ. Així heu anomenat vostre periòdic, vostre portaveu, i al fer-ho heu estat ben conseqüents per cert.

En un llibre que fa poc donguèrem a l'estampa hi vam escriure aquest pensament: «No's pot capir el fill sense la mare, ses necessitats sense el cuidado i tendresa que les alivia, ses llagrimetes sense una mà carinyosa que les reculli i un cor ardent que les regui amb tot són maternal amor»; poguent afegir-hi encara an aquestes paraules: no poden dirigir-se ses mirades sens uns ulls que'n siguin fidel i

celestial receptor, sos prescs sense un cor que'ls replegui en són sí i els presenti, amatent i fets propis, al mateix Deu.

Seguint aquest pensament tan natural com consolador, veiem com amb senzillesa encisadora es trasllada de l'ordre material al sobre-natural, de la mare de la terra a la nostre Mare del cel.

¡Tota felicitat dels fills no és completa si no l'acompanya la mare amb són amor!

¿Veieu lo conseqüent de vostre TRESOR MARIÀ?

Vos presentàreu amb tò de festa, d'alegría, de vida, d'espargiment del vostre apostolat i de la vostra pietat, i no podíau menys: el medi i el fi havia d'ésser Marfa; dirigir-vos als altres per Ella, per estendre més sa devoció, per a fer més assequible aquesta força tan gran de vida religiosa, que és senyal hermosa i confiada de predestinació; però això ho feieu perquè ja us sentíau més devots, perquè més l'estimàveu a la Verge; de lo contrari, si no fos de Marfa i per Marfa, no haguera pas estat tresor el vostre.

El nin reb agradablement de sa mare les mostres de són desinteressat amor, sos afectes i cuidados; però quan esdevé home, al que no escauen ja aquelles tendres i carinyoses manifestacions; quan comprén per la maduresa de sa ment el valor de les mateixes, guardant-les en són cor com reliquiari augur, honora an aquell sér que amb generositat les hi prodigava i col·loca sos afectes an ell per damunt

de tot amor aquí en la terra i besa fervorós aquella mà tant benfactorsa.

Amb nostra Mare del cel ens passa també cosa semblant; encar que sempre siguem per Ella l'infant que necessita de sos cuidados i desvetllaments, si en un principi no en compreníem prou tot són valor, a l'esdevenir homes en nostra fè, veiem més sa riquesa, determinant-nos amb més coratge, amb més activitat i convenciment, a ésser i mostrar-nos sos fills més agraits.

Una tradició vilanovina, bellament descrita per vosaltres, els vinticin anys de vida que ja té la Congregació, son prova de la maduresa de vostra devoció, i les festes que celebren, tant religioses com d'honest espargiment, i els vostres actes dominicals, que en aquestes mateixes planes descriguereu, penetrant de les mateixes, fins són cor; exposant sa profilàctica moral, la força preservativa i constant que son per l'esperit, donen a comprendre palesament vostre agraiment, que vos honra i distingeix, puig que és a l'ensem per nosaltres, la honra que donem a la Verge Immaculada, quan, com la vostra, és valenta, convençuda, pública i constant.

Per això nosaltres, encara que mirant nostra infància i joventut quelcom llunyana, som allistats també en una Congregació de Maria, i més els que hem sigut fets cristians en les fonts baptismals de Vilanova i Geltrú, parlant també la mateixa llengua fins en ses modalitats més familiars; plens de

sant entusiasme, devem de cor felicitar-vos i al rebre la vostra invitació, que'ns honra molt, cooperar a vostres obres tant hermoses per la major gloria de Deu i el bé immens que fan al nostre poble, i dir-vos: ¡Congregants de Maria Immaculada i Sant Lluís: avant sempre!

JOAQUIM REBORDOSA, Pvre.

LLIÇÓ D'AMOR

Germans, jo entrí a la escola,
a la escola de l'amor;
eix matí entrí al Cenacle
cercant-hi al Mestre amorós.

Una lliçó me n'és dada,
¡oh Deu meu, quina lliçó!
m'ha donat sa Sang a beure
i a peixer donà'm són Cós.

Dia i nit, a totes hores,
¡com batega lo meu cor
al recordar del bon Mestre
eixa divina lliçó!

Germans, si voleu venir-hi
a la escola de l'amor,
jo me'n só tornat deixeble;
des que'n só trob'm ditzós.

M. Roig.

ASSAMBLEA MAGNA

DE

CONGREGACIONS MARIANES

És un fet—i amb el cor esclatant de joia ens plau confirmar-ho—la celebració d'una Assamblea de les Congregacions Marianes que componen la Federació Catalana de Balear, que tindrà lloc en la catòlica i mariana ciutat de Valls, el

propvinent dia 9 d'Abril (dilluns de Pasqua).

S'apropa la grans gambades el faust aconceixement de la diada mariana: moment que amb veres ansies esperem fretuosos per a gaudir a pler de les santes emocions, fins a ubriagar-nos de l'entusiasme fervent que aquestes grans reunions de fills de Maria Immaculada ne son causa.

I és, justament, a Valls el lloc de cita, ciutat que per damunt de sa laboriositat i altruisme, per damunt de sa pietat verament cristiana, hi brilleja refulgent com perla més gaia, preuada i xamosa, són amor marià.

La gentil ciutat espera frisa nostra visita en la Pasqua de les flors, per quina recepció s'endiu menjarà amb ses millors i boniques joies.

Ses més altes i principals autoritats, amb la festiva cort dels diferents balls populars, seràn al llinard de la població per a rebre als Excel·lentíssims Senyors Arquebisbe i demés prelats de Catalunya que, juntament amb els centenars de congregants catalans, de tots indrets hi arribaràn de bon matí.

Se formarà, tot seguit, la gran comitiva per a dirigir-se al temple parroquial, on per excepcional privilegi, hi presidirà la venerada i miraculosa imatge, coronada per S. S. Pius X, de Nostra Dona de la Candela, dipositant als peus de són trono nostres senyeres i amb elles nostres cors.

Començaràn els divins oficis amb una solemnitat poques voltes pre-

senciada, en que milers de veus s'ajuntaràn als precés del celebrant, cantant les harmonies gregorianes de la missa *De Angelis* i *Salve Regina*.

Solemníssima processó angulejarà pels passeigs i carrers de la ciutat, escampant la devoció dels fills de Maria que rendirà tots els cors al pas de la excelsa Senyora de cels i terra.

Impossible de reubir tots els assembleistes en una mateixa taula, se faràn varis convits, tots a l'hora, i després, en tant que'ls Directors de totes les Congregacions se reuniràn en concell, tot el jovent s'escamparà a admirar les belleses de Valls.

A mitja tarde, en l'esmentada parroquia de Sant Joan tindrà lloc l'Assamblea en la que, després del parlament de varis congregants, farà són discurs l'Excm. Sr. Arquebisbe. Acabada l'Assamblea retornaràn amb llurs trens especials i ordinaris cada hù a sos pobles, prenent abans l'afectuós comiat de la ciutat per ses Autoritats que, com en el matí, acompanyaràn als assembleistes fins al llinard del poble.

La Historia gravarà en ses pàgines amb lletres d'or la gesta gloriosa que'ls innumbrables exèrcits de Crist compostos pels decidits congregants de tot Catalunya i ses illes, en estreta germanor i capitanejats per la sempre benaventurada Verge Immaculada, realitzaràn en la catòlica i per excel·lencia mariana ciutat de Valls.

Ho havem dit i ho repetim tot recollint la floreta que se'ns en-

dreça des de nostre confrare *Lo Pensament Marià*. La Congregació Mariana de Vilanova sabrà representar, com sempre, el paper que de dret li pertoca.

¡A Valls, doncs, congregants de Vilanova! Anem a estrènyer els llaços que mutuament ens lliguen amb tantes entitats germanes, especialment amb els entusiastes, decidits i marians vallencs. Valls i Vilanova són dos pobles bessons, un i altre són ben germans, i amb ells i tots els centenars de joves de parla catalana, d'esperit enlairat, que allí hi formarem un sol cor i una sola ànima, cridem, fent-ho ja ara des del fons de nostre ésser:

¡Visca sempre Maria Immaculada!

C. DE M. P.

LA FESTA DE LA PAU

Esplendent la vegèrem a la Verge Immaculada el passat diumenge en l'altar major de l'església dels Josepets en mig d'una auriola de gloria, sota blau dosser, i com estrellada de primera magnitud, brillava al bell mig d'una munió de llums que reflectaven en aquell espill de puresa celestial i sobressortia esplendorosa entre aquell ramatge de tendre olivera com una rosa vera en un jardí rublert de tendre fullatge, i és per aquest motiu que al fixar-nos en els rams d'olivera, signe de pau, que donaven relleu a aquella imatge de blancor immaculada hem volgut anomenar a

aquella gaia manifestació d'amor a Maria, *la festa de la pau*.

El dia de l'Anunciació fou una jornada gloriosa per a la catòlica Vilanova i especialment per a nostra Congregació; al nostre convit respongueren admirablement tots els catòlics integrats en les distintes associacions, i vegèrem manifestar-se són entusiasme quan de bon matí acudiren sens treva a ofrenar-se al Deu dels exèrcits, i l'església dels Josepets s'omplènà de gom a gom. Ja no hi cabia ningú més; ¡quin goig! ¡quin desbordament de la religiositat vilanovina!

L'altar major estava profusament il·luminat, i com a senyal pública d'adhesió a la festa havien dipositat sa senyera als peus de la celestial Regina les tres parroquies d'aquesta vila, lltre. i Reial Congregació de Nostra Senyora dels Dolors, Cort de Maria, Confraries Teresianes de Sant Antón i de la Immaculada, Apostolats de l'Oració de les tres parroquies, Santa Infancia, lltre. i Reial Confraria de Montserrat, les Maríes dels Sagraris, Escoles Dominicals, Col·legis de D. Enric Colet i de D.ª Maria Fàbregas, i de cap manera podíem faltar-hi la nostra senyera. Ademés de les ja citades, hi assistí representació d'altres varies entitats, col·legis particulars, escoles nacionals de nois i noies, col·legis de Santa Teresa, de la Immaculada, Casa d'Amparo, Escoles Obreres i altres que no citem per no fer interminable aquesta concisa ressenya.

Se cantà amb tota solemnitat pel

chor de congregants i a gran orgue, la missa *Cum júbilo*, d'un efecte sorprenent, essent el celebrant el Rvmt. P. Rector de les Escoles Pies D. Pere Vilar, qui endreçà una sentida plàtica a la concurrència de fidels que omplien aquella espaiosa església, com a preparació per a rebre després el Pà Eucarístic, basant-se amb les paraules que va dir Jesús als seus apòstols en l'institució de l'Eucaristia: «Aimeu-vos els uns als altres com jo vos he estimat», venint en consideracions oportunes a la festa de la pau que s'estava celebrant.

Foren en extraordinari nombre els congregants i membres de totes les associacions catòliques que hi assistiren, havent sigut més de 600 les persones que reberen el Pà Eucarístic en dita església, essent altres tantes les que combregaren en Sant Antón Abat.

A la funció de la tarde aquella església s'omplí de tal manera que poques vegades havíem vist tanta concurrència acoblada allí; se cantaren les Vespres Marianes alternades a l'orgue.

Per indisposició de Monsenyor Dr. D. Josep Vilaplana, a qui havia sigut encarregada previament la plàtica en aquesta funció, el zelós caputxí P. Pius de Igualada pujà a la càtedra per a dirigir la paraula sagrada als fidels, essent el tema de són sermó el que en và pot edificar-se res prescindint de Deu, venint a demostrar, en conseqüència, que no pot haver-hi pau entre els homes si's prescindeix de Deu, únic

pacificador de les nacions. Aduf a l'efecte una pila de datos històrics de nacions que van a la devantera de la civilització, que sempre que han volgut establir una pau duradera, no ha sigut possible perquè han prescindit del Suprem Jerarca de l'Església, el Sant Pare, i més últimament en la conferència de La Haya sobre la pau no pogué lograr-se per haver rebutjat l'intervenció del Sant Pare; molt al contrari, donà proves ben convincents de que amb l'intervenció dels Sants Pares de l'Església s'ha lograt restablir l'ordre i la pau en les nacions sempre que les circumstàncies han portat disbauxes entre els homes.

No podem acabar aquesta curta ressenya sens mostrar nostre agraiement a tots quants han cooperat a l'èxit de la *Festa de la pau* celebrada, i fer un prec a la Verge Immaculada que aculleixi en són si les fervents pregaries de tots els catòlics vilanovins que volgueren associar-se a les dels congregants de tot el món que en aquell dia pregaven reverents, i vulga enviar-nos la pau que tant desitjem, i s'acabin d'un cop aquest devassall de vides i d'hisendes que açoten avui a la humanitat.

NOVES

La Junta Directiva de nostra Congregació Mariana, en nom de la mateixa, es còmplau en endreçar, des de aquest TRESOR, la ex-

pressió més sincera i afectuosa de gratitud i regoneïxement als reverents senyors Rectors de les tres parroquies; a les digníssimes Juntès d'associacions i entitats catòliques; a les benemèrites comunitats religioses; als il·lustrats mestres de les escoles nacionals i particulars d'aquesta vila; molt especial i particularment als savis i zelosos predicadors Rvnts. P. Rector d'aquestes Escoles Pies D. Pere Vilar i al P. Pius de Igualada, religiós caputxí; en fi, a tots els vilanovins en general, per la valiosíssima col·laboració als importants actes que celebrà nostra entitat el prop-passat diumenge en l'església dels Josepets per a pregar per la pau.

Nostra més coral i entusiasta enhorabona al Rvnt. D. Àngel Rovira Pellicer, Vicari de Sant Antón Abat i actual Vis-director de nostra Congregació, amb ocasió d'haver sigut proposat per a Rector de la parroquia de Pachs.

Tant com és d'afectuosa nostra felicitació per són nomenament, que acredita palesament les dots que atresora i que sos superiors han sapigut apreciar-li, ho és de racança per a nostres congregants que molt prompte es veuràn privats de sa aciençada i prudent direcció, en el que sempre hi havem vist més a l'amic que al superior.

El prop-passat diumenge, amb el tren de les quatre de la tarde, va arribar a aquesta vila una comissió de congregants de Valls, que presidits per son zelós i il·lustrat vis-

director el Rvnt. Dr. D. Lluís Puig, vingueren a convidar personalment a nostra entitat, en nom de sa representada, per a les solemnitats que celebrarà la ciutat dita, amb motiu de l'Assamblea Mariana.

Honraren amb sa presència l'acte de congregació que celebràrem pregant per la pau; complimentaren a nostre Rvnt. Sr. Arxiprest i Director en sa casa rectoral, on s'hi havia reunit la nostra Directiva, parlamentant de l'objecte de sa vinguda.

Després de fer qualche visita, amb el tren de les vuit retornaren a Valls, quedant nosaltres agraits d'haver hostatjat per breus hores a tan entusiastes germans, esperant joiosos la prompte oportunitat per a canviar amb tota l'efusió estrètes encaixades.

En l'oratori particular del Seminari Conciliar de Barcelona s'hi ha erigit, no fa molt, una Congregació Mariana baix l'advocació de Maria Immaculada i Sant Lluís Gonçaga, que serà formada pels alumnes externs que cursen en aquell Seminari.

Ens plaú salutar molt afectuosament a aquesta nova germana, com també als entusiastes congregants que la componen, particularment a nostre germà, bon amic i col·laborador, Prefecte de la mateixa, En Joan B. Nicolau.

Que la Verge Immaculada concedesca molts anys de vida a aquesta novella institució destinada a produir grans i valiosos fruits.

Imp. Social: Santa Madrona, 21: Vilanova i la Geltrú